

Nikolaj Vasiljevič Gogolj - PLAŠČ

GLAVNE OSEBE: Akakij Akakijevič, krojač Petrovič, general

STRANSKE OSEBE: Petrovičeva žena, stražnik, uradniki, gospodinja, 2 moška (roparja), komisar, sekretar, zdravnik, sluga, kočijaž, hčerka generala

OBNOVA:

Glavni junak Akakij Akakijevič, ki je ime dobil po svojem očetu, je bil bolj drobne postave in zanemarljivo oblečen možakar. Kot uradnik je delal na ministrstvu, kjer je prepisoval akte. To sicer dolgočasno delo se je njemu zdelo zanimivo, saj je bilo tudi edino, ki ga je znal dobro narediti. Sodelavci so ga večkrat zmerjali zaradi plašča, ki ga je nosil, saj je le ta skorajda že razpadel. Ko pa je nastopila zima, je Akakij ugotovil, da ima njegov plašč res veliko lukenj in da je res v slabem stanju. Odločil se je da plašč odnese krojaču Petroviču, da bi ga ponovno zakrpal. Petrovič je bil na eno oko slep, zapit možakar, ki pa je kljub vsemu bil dober krojač. Akakij je upal, da je danes eden od teh dni ko je bil v opitem stanju, saj je takrat manj zaračunal. Vendar je ta dan bil trezen. Petrovič je vestno pregledal plašč, ter Akakiju svetoval, naj si nabavi novega, saj starega ne more pokrpati. Za nov plašč pa mu postavil ceno 200 rubljev. Akakij se je ponovno vrnil v nedeljo, ko je vedel, da Petrovič ni trezen. Znova se je pogovori z njim, naj pokrpa plašč, Petrovič pa je vztrajal, da je to metanje denarja čez okno in da tega ne more storiti. Ampak tokrat mu je ceno spustil na 80 rubljev, kolikor je tudi realna cena za nov plašč. Akakij je bil razočaran, saj si s svojo uradniško plačo ni mogel privoščiti novega plašča. Vendar je čez čas le sprevidel, da druge poti ni. Imel je prihranjeno polovico denarja, vendar ni vedel kje dobiti še ostalih 40 rubljev. Odločil se je da bo varčeval, odpovedal se bo večerji, varčeval s svečo, perilo bo dajal prat le če bo nujno,... Enkat na mesec pa je obiskoval Petroviča in se z njim pomenil o plašču. Akakij je imel srečo, saj mu je ravnatelj ob koncu leta podeli nagrado v višini 60 rubljev. Tako je končno zbral ves denar, ter odšel k Petroviču. Skupaj sta nato izbrala blago, krzno in vse potrebno za izdelavo plašča, nato pa mu ga je začel šivati. Nekega jutra je Petrovič Akakiju prinesel dokončan plašč, Akakij pa je bil ves navdušen nad končnim izdelkom. Krojač mu ga je oblekel in Akakija občudoval, ko je ta odšel v služno. Ko je prišel se je pri sodelavcih hitro razvedelo za nov plašč, ti pa so bili zelo presenečeni. Vsi so občudovali plašč in ga hvalili. Da bi proslavili Akakijev nov plašč, pa so najprej želeli da jih on povabi na čaj, kar pa je bilo Akakiju precej neprijetno saj ni imel denarja. V tistem jih je vse skupaj povabil nek prijazen uradnik k sebi saj je slutil da je Akakiju precej neprijetno imel pa je tudi god. Tudi on se je odpravil na to zabavo, kjer pa mu je bil dolgčas, saj česa takega ni bil vajen, zato je po tiho odšel. Na poti domov sta mu dva brkata možaka ukradla njegov preljubi plašč. Akakij je ves obupan odšel domov. Gospodinja, ki mu je odprla vrata in ko je izvedela kaj se je zgodilo, mu je svetovala daj naslednje jutro odide do komisarja. Naslednje jutro je res odšel donj, kjer pa so ga trikrat odposlali češ da komisar spi oziroma da ga sploh ni. Vendar Akakij ni odnehal in jim zabrusil, češ da prihaja iz ministrstva z uradno zadevo in se bo pritožil čez njih. Po tem takem pa so ga le spustili do komisarja, kateremu je povedal, kaj se je prejšnjo noč pripetilo. Vendar pa ga je komisar namesto o bistvu, spraševal, kaj je delal ob taki pozni uri zunaj, če se ni morda zamudil kje, tako da je Akakij Akakijevič ves zmeden odšel. Naslednji dan mu je v službi, do katere je moral priti s svojim razpadajočim plaščem, en od uradnikov svetoval naj gre k generalu, češ da mu bo pomagal. Zato je odšel še k njem. Najprej je moral čakati, saj se je kar nekaj časa general pogovarjal s svojim prijateljem. Le ta pa, ko je slišal zaradi česa je bil moten, je močno nadrl

Akakija. Tega so nezvestnega odpeljali iz pisarne. Nato je odšel proti domu, ne vedoč kako je prišel po stopnicah, razočaran in užaljen saj ga dotedaj še nihče ni tako ozmerjal. Med hojo domov, pa se je ubožec prehladil in zbolel za angino. Njegovo stanje je bilo vedno slabše, začelo se mu je blesti o plašču, kraji, generalu,.. Dobil je pljučnico, ki pa ga je po nekaj dneh pokopala. Po smrti ga ni nihče pogrešal, v njegovi službi niti vedeli niso, da je pokojni. Kmalu za tem pa se je po Petrogradu razširil glas, da po mestu straši duh podoben Akakiju, ki ljudem krade plašče. Policiji so naročili, naj krivca ulovijo, to jim je tudi skoraj uspelo, vendar le skoraj. Ko pa se je nekega dne general, ki je nadrl Akakija, vračal z obiska in peljal proti domu Karoline Ivanove, ga duh Akakija Akakijeviča napadel. Vzel mu je plašč, saj za njegovega ko je bil še živ ni hotel poskrbeti raje ga je ozmerjal. General ga je prepoznal, bil je ves prestrašen in bled ko stena, kočijažu je zakričal naj ga brž odpelje domov. Po hudi noči, je naslednje jutro molčal, saj ga je ta dogodek močno prevzel. Od tedaj pa je bil dosti bolj prijazen, do svojih delavcev in je redkokdaj povzdignil glas. Od srečanja z generalom se mrtvi uradnik ni nikoli več prikazal.

AKAKIJ AKAKIJEVIČ: bil je uradnik, majhen, malo pegast, rdečelas, kratkoviden, imel je nagubana lica, plešo